

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

26 februarie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Constantin Gurschi,

Judecători - Elena Covalenco, Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva sentinței Judecătorei Ciocana, mun.Chișinău din 17 mai 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2013 de inculpatul

Tarnogorodschii Serghei Anatolii, născut la 19 decembrie 1982, originar și domiciliat în mun.Chișinău, str.Podul Înalt 20/3, ap.3.

Termenul examinării cauzei:

1. 05.03.2013 - 17.05.2013 - prima instanță,
2. 18.06.2013 - 18.09.2013 - instanța de apel,
3. 23.12.2013 - 26.02.2014 - instanța de recurs.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Ciocana, mun.Chișinău din 17 mai 2013, Tarnogorodschii Serghei a fost condamnat în baza art.187 alin.(2) lit.e), f) Cod penal la 5 ani închisoare, fără amendă.

În temeiul art.84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin adăugarea parțială a pedepsei fixate prin sentința Judecătorei Ciocana, mun.Chișinău din 21 decembrie 2012 și decizia Curții de Apel Chișinău din 02 mai 2013, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani și 6 luni închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă a fost admisă, dispunându-se încasarea de la Tarnogorodschii Serghei în beneficiul părții vătămate Gurin Vasile a prejudiciului material în sumă de 1235 lei.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Tarnogorodschii Serghei, la 19 decembrie 2012, aproximativ la ora 23.30, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflându-se pe str.Podul Înalt 20/6, mun.Chișinău, aplicând violență nepericuloasă pentru viața și sănătatea persoanei, a sustras în mod deschis de la cet.Gurin Vasile telefonul mobil de model „Alcatel Android”, cu cartela SIM 060475516, cauzându-i părții vătămate o daună materială considerabilă în mărime de 1235 lei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, invocând că în cadrul examinării cauzei nu au fost aduse probe veridice ce ar confirma vinovăția lui în comiterea infracțiunii imputate, considerându-se nevinovat, deoarece instanța și-a bazat concluziile doar pe declarațiile părții vătămate V.Gurin și a martorilor acuzării, care nu au fost martori oculari, dar au redat evenimentele din spusele părții vătămate, astfel că învinuirea înaintată nu a fost probată și vina sa nu a fost dovedită prin probe verosimile și concludente.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2013, a fost admis apelul inculpatului, casată inclusiv din oficiu sentința, în partea

stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri în partea dată, prin care lui Tarnogorodschii Serghei, recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit.e), f) Cod penal, i-a fost aplicată pedeapsa de 4 ani închisoare, fără amendă, iar în temeiul art.84 alin.(4) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani 6 luni închisoare, fără amendă, cu executarea ei în penitenciar de tip închis.

Instanța de apel, verificând în ședința de judecată probele administrate, care au fost cercetate de prima instanță în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, a ajuns la concluzia că acestea demonstrează vinovăția lui Tarnogorodschii Serghei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit.e), f) Cod penal, fiind bazată pe:

- declarațiile părții vătămate V.Gurin, care a explicat că întâlnindu-se cu S.Tarnogorodschii, M.Curganov și C.Postolachi, inculpatul l-a apucat cu mâna de scurtă și i-a sustras telefonul din buzunarul pantalonilor, cerându-i restituirea telefonului, acesta a refuzat și întorcându-se spre el l-a lovit cu palma în față, amenințându-l că îl va lovi cu piciorul, dînsul nu este sigur că M.Curganov și C.Postolachi au văzut momentul sustragerii, dar după ce a fost lovit, C.Postolachi i-a spus lui S.Tarnogorodschii să-i restituie telefonul său, însă acesta categoric a refuzat;

- declarațiile martorului E.Dobîndă, care a relatat că V.Gurin a ieșit în stradă să probeze bicicleta, iar peste vreo 20 de minute, întorcându-se acasă, i-a comunicat că s-a întâlnit cu S.Tarnogorodschii, care i-a aplicat o palmă peste față și i-a luat telefonul mobil, spunându-i că îl va restitui cînd sora lui Natalia îi va restitui telefonul său, dînsa a telefonat-o pe Natalia și aceasta a negat că are careva datorie față de S.Tarnogorodschii;

- declarațiile martorului M.Curganov, care a lămurit că aflîndu-se în stradă cu C.Postolachi, V.Gurin și S.Tarnogorodschii, nu a văzut ca ultimul să-i fi luat din buzunarul lui V.Gurin telefonul mobil, dar a auzit cum partea vătămată îi spunea inculpatului să-i restituie telefonul, însă acesta i-a răspuns că nu a luat nimic;

- declarațiile martorului C.Postolachi, care a explicat că împreună cu S.Tarnogorodschii, în drum spre magazin s-au întâlnit cu V.Gurin, care avea un telefon mobil în mîină, întorcându-se înapoi a văzut că V.Gurin se certa cu S.Tarnogorodschii, cerându-i să-i restituie ceva, dar ultimul îi spunea că nu a luat nimic;

- declarațiile martorului G.Toporeț, care a relatat că se află în relații de concubinaj cu S.Tarnogorodschii, care la 19.12.2012, pe la ora 22.00, împreună cu C.Postolachi au ieșit afară, iar peste o perioadă de timp a venit V.Gurin, care i-a spus că S.Tarnogorodschii l-a lovit și i-a sustras telefonul mobil;

- procesele-verbale de confruntare între partea vătămată V.Gurin și inculpatul S.Tarnogorodschii, și V.Gurin și martorul C.Postolachi.

Astfel, instanța de apel a conchis că probele sus-menționate cert dovedesc vinovăția inculpatului S.Tarnogorodschii în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit.e), f) Cod penal și combat argumentele apelantului, precum că nu au fost administrate probe ce ar dovedi vinovăția lui în cele incriminate, iar nerecunoașterea vinei de către acesta este o metodă de apărare și un drept al său de a nu se autoincrimina, și nu constituie temei pentru achitarea lui, de rînd ce probele administrate coroborează reciproc și nu trezesc careva dubii.

Totodată, instanța a conchis că la stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, prima instanță nu a ținut seama în deplină măsură de criteriile generale de individualizare a pedepsei și nu a luat în considerație că inculpatul anterior de nenumărate ori a fost tras la răspundere penală, ultimul antecedent penal nefiind stins,

astfel că inculpatul a comis infracțiunea în stare de recidivă periculoasă și, reieșind din prevederile art.82 alin.(2) Cod penal, pedeapsa aplicată nu trebuia să fie mai mică de 2/3 din maximul celei mai aspre, adică de 4 ani închisoare, din pedeapsa maxima de 6 ani închisoare prevăzută de art.186 alin.(2) Cod penal, iar cea definitivă urma a-i fi stabilită conform prevederilor art.84 alin.(4) Cod penal.

De asemenea, instanța de apel a constatat că prima instanță nu s-a expus în dispozitivul sentinței asupra pedepsei complementare, dar, reținând prevederile art.410 alin.(1) Cod de procedură penală, a conchis de a nu-i stabili inculpatului pedeapsa complementară - amenda, deoarece nu-i poate agrava situația apelantului în propriul apel.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar inculpatul care, fără a invoca vreun temei prevăzut de art.427 Cod de procedură penală, cu referire la circumstanțele de fapt ale cauzei, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, pe motiv că faptele sale nu întrunesc elementele infracțiunii, invocând repetat aceleași motive cum au fost invocate în apel și descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru repararea erorilor de drept comise de instanța de fond și de apel în cazurile stipulate în acest articol.

Astfel, inculpatul, în recursul declarat nu a invocat vreun temei prevăzut de art.427 Cod de procedură penală, dar din conținutul acestuia reiese că dînsul solicită să fie achitat, pe motiv că fapta sa nu întrunește elementele infracțiunii, temei prevăzut la pct.8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală.

Potrivit art.427 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală instanța de recurs este în drept să intervină în soluțiile adoptate în cazul în care nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Colegiul conchide că acest temei nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurent.

Astfel, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Instanțele de fond, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, au examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, și anume: declarațiile părții vătămate V.Gurin, a martorilor E.Dobîndă, M.Curganov, C.Postolachi, G.Toporeț, cît și materialele cauzei - procesele-verbale de confruntare între partea vătămată V.Gurin și inculpat, și martorul C.Postolachi, specificate detaliat în pct.4 al prezentei decizii. Toate aceste probe au fost verificate sub aspectul pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, conform cărora s-a constatat faptul că S.Tarnogorodschii a săvîrșit infracțiunea imputată, fapt ce face ca concluzia despre condamnarea lui în baza art.187 alin.(2) lit.e, f) Cod penal, să fie justă și întemeiată.

Prezența în acțiunile inculpatului atît a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cît și a celor care caracterizează latura subiectivă a acestei infracțiuni, a fost demonstrată și prin materialele cauzei acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate în procesul cercetării judecătorești.

Astfel, instanțele de fond just au apreciat critic declarațiile inculpatului, potrivit cărora acesta a negat comiterea celor incriminate și întemeiat au concluzionat asupra săvârșirii de către el a sustragerii în mod deschis de la partea vătămată V.Gurin a telefonului mobil, aplicînd în privința acestuia violență nepericuloasă pentru viață și sănătate.

Argumentele recurentului, precum că instanțele de fond la pronunțarea hotărîrii de condamnare au luat în considerație doar declarațiile părții vătămate, iar martorii menționați mai sus au relatat evenimentele din spusele acestuia, sînt neîntemeiate, deoarece se combat prin declarațiile martorilor E.Dobîndă, M.Curganov, C.Postolachi, G.Toporeț, care nu au negat faptul că partea vătămată cerea de la inculpat să-i restituie telefonul mobil, însă acesta a refuzat. Totodată, instanța de recurs atestă că aceste argumente au fost deja obiect de examinare în instanța de apel, care corect a conchis că prin declarațiile părții vătămate și martorilor sus-menționați se confirmă vinovăția inculpatului în cele incriminate.

Prin urmare, argumentele recurentului, precum că nu este vinovat de comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnat, sînt neîntemeiate și contravin materialelor din dosar, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta nu echivalează cu achitarea sa, de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția lui în săvârșirea infracțiunii imputate.

La aplicarea pedepsei instanța de apel just a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, luînd în considerație gradul pericolului social al infracțiunii comise, persoana inculpatului, circumstanțele atenuante și agravante ale cauzei, și anume comiterea infracțiunii în stare de recidivă, aplicîndu-i acestuia o pedeapsă echitabilă, în strictă conformitate cu normele legii penale.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Ținînd cont de cele enunțate, Colegiul penal conchide că recursul inculpatului urmează a fi declarat inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Tarnogorodschi Serghei împotriva sentinței Judecătorei Ciocana, mun.Chișinău din 17 mai 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2013, în propria lui cauză penală, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 19 martie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu